

DOI 10.31558/2519-2949.2026.1.9

УДК 32.019.52:321.01

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-2181-7306>

Горай О. С., Інститут держави і права імені В. М. Корецького НАН України

ІНФОРМАЦІЙНА АКТИВНІСТЬ ТА ДІАЛОГ МІСЦЕВИХ КОАЛІЦІЙ З ГРОМАДСЬКІСТЮ

У статті досліджується інформаційно-комунікаційна діяльність коаліційних органів місцевого самоврядування та механізми їх взаємодії з громадськістю у процесі прийняття управлінських рішень. Проаналізовано практики інформаційної взаємодії місцевих коаліцій із територіальними громадами та визначено роль цифрових технологій у забезпеченні прозорості, підзвітності та ефективності коаліційного управління. Обґрунтовано, що інформаційна відкритість і системна комунікація з громадянами є ключовими чинниками легітимності місцевих коаліцій, оскільки сприяють формуванню довіри до влади, поясненню логіки компромісних політичних рішень та забезпеченню громадського контролю за їх виконанням. Систематизовано зарубіжний досвід використання цифрових інструментів участі громадян у місцевому врядуванні, зокрема офіційних вебпорталів органів влади, онлайн-трансляцій засідань місцевих рад, електронних консультацій, платформ електронних петицій та механізмів партиципаторного бюджетування. Показано, що впровадження цифрових технологій дозволяє перейти від традиційної односторонньої комунікації до інтерактивного діалогу між владою та громадянами, у межах якого громадськість отримує можливість впливати на формування місцевої політики. Встановлено, що в Україні інформаційна активність місцевих коаліцій залишається недостатньо розвиненою. Основними проблемами є відсутність публічних коаліційних угод, обмежене використання цифрових платформ участі, формальний характер громадських консультацій та недостатній рівень прозорості бюджетних процесів. Це знижує ефективність взаємодії між владою та громадськістю і негативно впливає на рівень суспільної довіри до органів місцевого самоврядування. Зроблено висновок, що підвищення інформаційної активності місцевих коаліцій в Україні потребує комплексних інституційних і технологічних змін. Серед ключових напрямів визначено створення єдиних цифрових платформ для взаємодії з громадськістю, запровадження обов'язкового оприлюднення коаліційних угод, розвиток інструментів електронної участі, підвищення цифрової грамотності посадових осіб та формування культури відкритості й публічного діалогу з територіальними громадами. Реалізація цих заходів сприятиме зміцненню демократичного врядування та підвищенню ефективності місцевої політики.

Ключові слова: міське самоврядування, місцева коаліція, інформаційна активність, громадська участь, електронна демократія, цифрові технології, прозорість влади, партиципаторне бюджетування.

Постановка проблеми. У сучасних демократіях якість управління на місцевому рівні все більше визначається не лише ефективністю прийнятих рішень, а й рівнем залучення громадськості до процесів їх формування та реалізації. Інформаційна відкритість та активна комунікація з територіальними громадами стають критичними чинниками легітимності та стійкості місцевих коаліцій. Коаліційні органи місцевого самоврядування, які представляють різні політичні сили та групи інтересів, мають особливу потребу в прозорій комунікації, яка сприяє ухваленню компромісних рішень, залученню громадян до обговорення пріоритетів, забезпеченню контролю за виконанням коаліційних угод.

Цифрова революція останніх десятиліть створила безпрецедентні можливості для трансформації відносин між владою та громадянами. Електронні платформи участі, онлайн-консультації, партиципаторне бюджетування, відкриті дані, соціальні мережі – всі ці інструменти дозволяють перейти від традиційної односпрямованої комунікації (влада інформує громадян) до інтерактивного діалогу (влада та громадяни спільно формують порядок денний). Водночас впровадження цих технологій на місцевому рівні стикається з численними викликами: цифровим розривом між різними

групами населення, обмеженими технічними та фінансовими ресурсами місцевих органів влади, недостатньою цифровою грамотністю чиновників і громадян, ризиками маніпулювання громадською думкою через соціальні мережі, проблемами кібербезпеки. Особливо гостро ці виклики постають для коаліційних органів місцевого самоврядування, де необхідність узгодження позицій різних політичних сил ускладнює формування єдиної комунікаційної стратегії.

В Україні процес децентралізації, розпочатий у 2014 році, передав місцевим органам влади значні повноваження та ресурси, але не завжди супроводжувався адекватним розвитком механізмів комунікації з громадськістю. Місцеві коаліції часто формуються за закритими дверима, коаліційні угоди не оприлюднюються, громадські консультації мають формальний характер, цифрові платформи участі використовуються обмежено. Це призводить до зниження довіри громадян до влади, породжує конфлікти, знижує легітимність прийнятих рішень.

Ступінь наукової розробки проблеми. Проблематика інформаційної взаємодії органів влади з громадськістю та застосування цифрових технологій у демократичних процесах є предметом активних наукових дискусій. Йдеться, зокрема, про праці таких зарубіжних дослідників, як Б. Барбер, С. Кліфт, М. Раск, Я. Флох, А. Чедвік, Б. Шин та ін. Поряд із цим дослідженням різних проблем, пов'язаних з комунікаційною активністю на місцевому рівні останнім часом займаються різні інституції.

Робоча група провідних професійних асоціацій США (International Municipal Lawyers' Association, American Bar Association, National League of Cities та ін.) розробила модельні правові інструменти для громадської участі на місцевому рівні [1]. Документ пропонує модельний статут про громадську участь для місцевих органів влади, який встановлює принципи транспарентності, інклюзивності, своєчасності інформування, чіткості процедур та підзвітності. Ключовою рекомендацією є призначення спеціаліста з громадської участі, який покликаний координувати процеси залучення громадськості.

Дослідження Організації економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР / OECD) 2021 року виявило парадокс сучасної демократії: лише 38% громадян країн ОЕСР очікують, що уряд покращить неефективний сервіс, і лише 30% вважають, що можуть впливати на рішення влади. Водночас на місцевому рівні ці показники дещо вищі: 41% респондентів вважають, що можуть впливати на рішення, які стосуються їхньої громади. Це підтверджує, що місцевий рівень є найбільш сприятливим для розвитку практик участі. ОЕСР підкреслює, що відкритий уряд є ключовим чинником довіри до влади: громадяни, які відчувають, що мають вплив на рішення влади, демонструють значно вищий рівень довіри до державних інституцій [2].

Систематичний огляд літератури про громадську участь у плануванні на місцевому рівні, проведений фахівцями у 2023 році, виокремив три основні типи участі: доступ до інформації, консультації, активну участь [3]. Дослідження виявило ключові бар'єри участі: фінансові обмеження, брак кваліфікованих фасилітаторів, низьку ефективність процесів, слабку зацікавленість громадян, мовні бар'єри. Особливо гостро ці проблеми постають у неурбанізованих спільнотах.

В Україні проблематика інформаційної активності місцевих коаліцій поки що не отримала широкого висвітлення в науковій літературі. Хоча слід відзначити окремих дослідників, таких як Н. Бойко, М. Вовк, Ю. Войтенко, С. Гасанов, М. Дворовий, О. Дмитренко, Д. Карамішев, О. Кіреєва, А. Людва, Р. Манайло-Приходько, В. Нестерович, Ю. Остапеч, А. Правдюк, В. Суворов, О. Хомин. Попри наявність досліджень громадської участі та електронної демократії, залишається низка невирішених питань, особливо в контексті коаліційних органів місцевого самоврядування.

По-перше, бракує систематичних досліджень специфіки інформаційної комунікації саме коаліційних (а не однопартійних) органів місцевого самоврядування. Коаліції мають особливі комунікаційні виклики: необхідність пояснювати компромісні рішення, інформувати про виконання коаліційних угод, координувати комунікаційні стратегії різних партій-партнерів. Існуючі дослідження фокусуються переважно на комунікації органів влади в цілому, не враховуючи специфіку коаліційного контексту.

По-друге, недостатньо вивченим є питання ефективності різних цифрових інструментів участі для місцевого рівня. Більшість досліджень аналізують великі міста з розвинутою технологічною інфраструктурою, тоді як малі міста та сільські громади залишаються поза увагою. Не зрозуміло, які цифрові інструменти є найбільш ефективними для громад з обмеженими ресурсами та нижчим рівнем цифрової грамотності.

По-третє, потребує дослідження взаємозв'язок між інформаційною активністю місцевих коаліцій

та їх стабільністю. Чи справді прозора комунікація та залучення громадськості підвищують стійкість коаліцій, чи навпаки, публічність може загострювати внутрішні конфлікти? Емпіричних даних для відповіді на це питання недостатньо.

По-четверте, в українському контексті бракує системних досліджень практик інформаційної взаємодії місцевих коаліцій з громадськістю. Необхідно з'ясувати, які інституційні, технологічні та культурні чинники перешкоджають розвитку відкритої комунікації, які міжнародні практики можуть бути адаптовані до українських реалій, як поєднати цифрові та традиційні форми участі в умовах цифрового розриву.

У відповідності з вищезазначеним **метою даної статті** є аналіз практики інформаційної активності коаліційних органів місцевого самоврядування та механізмів залучення громадськості до процесів прийняття рішень на основі дослідження зарубіжного та українського досвіду. Для досягнення мети поставлено такі завдання: систематизувати теоретичні підходи до інформаційної взаємодії влади з громадськістю; проаналізувати зарубіжний досвід застосування цифрових технологій для залучення громадян до діяльності місцевих коаліцій; охарактеризувати стан інформаційної активності місцевих коаліцій в Україні; визначити перспективні напрями підвищення інформаційної відкритості та розвитку практик громадської участі в українських органах місцевого самоврядування.

Виклад основного матеріалу. Інформаційна активність органів влади та участь громадян у процесах прийняття рішень є взаємопов'язаними елементами сучасної демократії. Інформаційна активність створює передумови для участі, а участь, у свою чергу, стимулює владу до більшої відкритості. Класифікація рівнів участі, запропонована в рамках теорії громадської участі, виокремлює кілька градацій залучення громадян: інформування (одностороннє повідомлення про рішення), консультації (збір думок громадян без зобов'язань їх враховувати), партнерство (спільне вироблення рішень), делегування повноважень (передача громадянам права приймати певні рішення), громадський контроль (нагляд за виконанням рішень) [4]. Кожен рівень вимагає різного ступеня інформаційної активності влади.

Концепція електронної демократії (e-democracy) передбачає використання інформаційно-комунікаційних технологій для посилення демократичних процесів. С. Кліфт виокремлює три основні напрями e-democracy: e-participation (електронна участь у прийнятті рішень), e-voting (електронне голосування), e-consultation (електронні консультації з громадськістю) [5]. Для місцевого рівня найбільш релевантними є перші два напрями.

В рамках Партнерства «Відкритий Уряд» (Open Government Partnership) сформульовано три ключові принципи відкритого врядування, якими мають керуватися у своїй діяльності органи влади: 1) прозорість (активне інформування громадськості через різноманітні канали); 2) участь громадян (громадські слухання, консультації, партиципаторне бюджетування, громадські ради тощо); 3) підзвітність (обов'язок влади звітувати перед громадянами про свою діяльність, нести відповідальність за невиконання зобов'язань) [6]. Для коаліційних органів місцевого самоврядування ці принципи набувають особливого значення. Коаліція, яка об'єднує різні політичні сили, має пояснювати логіку компромісних рішень, демонструвати, як різні інтереси були узгоджені, забезпечувати прозорість розподілу ресурсів між партнерами. Відсутність такої комунікації породжує підозри в непрозорих домовленостях та корупції.

Зарубіжний досвід інформаційної активності та залучення громадськості демонструє різноманітні моделі інформаційної взаємодії місцевих органів влади з громадськістю. Розглянемо найбільш характерні приклади.

Модель прямої електронної демократії. У 2015–2019 роках муніципальна влада Мадрида, очолювана коаліцією лівих та екологічних сил, впровадила платформу «Decide Madrid» – одну з найамбітніших спроб цифровізації місцевої демократії [7]. Платформа дозволяла громадянам ініціювати законодавчі пропозиції (які при зборі певної кількості підписів мали бути розглянуті радою), голосувати за пріоритети бюджету, обговорювати міські проекти. Ключовою особливістю мадрридської моделі була її радикальність: громадяни не просто консультувалися, а мали реальні повноваження впливати на рішення. Найбільш вражаючим прикладом стало голосування 2017 року, в якому взяли участь 214,076 осіб. Проте після зміни влади у 2019 році платформа втратила свій радикальний характер і перетворилася на більш традиційний інструмент консультацій.

Модель поєднання краудсорсингу та деліберативії. Австралійський Мельбурн обрав стратегію: використання цифрових платформ для збору пропозицій громадян, які потім обговорюються у

форматі громадських асамблей [8]. Така гібридна модель дозволяє поєднати масовість цифрових інструментів з якістю деліберативного обговорення. Проєкт «Future Melbourne», присвячений розробці 10-річного плану розвитку міста, використав саме цю модель: спочатку через онлайн-платформу були зібрані тисячі пропозицій від мешканців, потім відібрані пропозиції обговорювалися у громадських асамблеях, де учасники мали змогу дискутувати, шукати компроміси, формулювати рекомендації. Фінальні рекомендації асамблей були враховані міською радою при прийнятті плану.

Модель партиципаторного бюджетування. Партиципаторне бюджетування – процес, в якому громадяни безпосередньо вирішують, як витратити частину місцевого бюджету. Виникло в бразильському місті Порт-Алегрі у 1989 році й поширилося на тисячі міст по всьому світу [9]. Ця модель передбачає кілька етапів: 1) інформаційні зустрічі, де представники влади пояснюють бюджетні можливості; 2) громадські асамблеї в районах, де мешканці пропонують проєкти; 3) обговорення та пріоритизація проєктів; 4) голосування за проєкти; 5) реалізація вибраних проєктів; 6) звітування про виконання. Вона демонструє, що громадяни здатні приймати відповідальні фінансові рішення, якщо їм надати необхідну інформацію та можливості для обговорення.

Модель правового регулювання громадської участі. США мають одну з найбільш розвинених правових систем регулювання громадської участі на місцевому рівні. Федеральний закон про свободу інформації (FOIA), закони штатів про «уряд під сонцем» (sunshine laws), вимоги про обов'язкові громадські слухання – всі ці норми створюють правову основу для громадської участі [10]. Проте, американський досвід також демонструє обмеження суто юридичного підходу. Формальне дотримання вимог про громадські слухання часто не означає реального врахування громадської думки. Слухання можуть проводитися у незручний час, у віддалених місцях, з мінімальним інформуванням громадськості. Юридичні вимоги виконані, але справжнього діалогу не відбувається.

В Україні інформаційна активність місцевих коаліцій залишається на низькому рівні, що пов'язано з комплексом інституційних, технологічних та культурних чинників, до яких слід віднести наступне.

Відсутність публічних коаліційних угод. На відміну від європейських країн, де коаліційні угоди є публічними документами, доступними громадянам, в Україні більшість місцевих коаліцій формується на основі неформальних домовленостей. Навіть у випадках, коли укладаються письмові угоди, вони рідко оприлюднюються. Це створює проблему підзвітності: громадяни не знають, які зобов'язання взяли на себе партнери по коаліції, які пріоритети вони визначили, як розподілили посади та ресурси. Відповідно, неможливий і контроль за виконанням коаліційних домовленостей. Відсутність публічних угод породжує підозри в корупції [11].

Обмежене використання цифрових платформ. Хоча законодавство України передбачає механізми електронної участі (електронні петиції, громадські обговорення проєктів рішень), на практиці ці інструменти використовуються обмежено і часто формально. Більшість місцевих рад мають веб-сайти, але вони рідко є інтерактивними платформами для діалогу з громадянами. Дослідження Transparent Cities за 2025 рік оцінило 11 міст: лише Київ частково відповідає стандартам openness, з тематичними сторінками, але без повного діалогу; інші, як Львів чи Харків, транслюють сесії рад, але ігнорують комітети. Вебдоступність низька – 27% сайтів без інструментів для зворотного зв'язку. Непопулярні онлайн-петиції, громадяни звертаються офлайн [12].

Формальний характер громадських консультацій. Законодавство вимагає проведення громадських слухань з важливих питань місцевого значення. Проте на практиці ці слухання часто мають ритуальний характер: вони проводяться для «галочки», щоб формально виконати законодавчу вимогу, але без справжнього наміру врахувати думку громадян [13]. Типові проблеми громадських слухань в Україні: недостатнє інформування про проведення (оголошення в останній момент, у важкодоступних місцях), незручний час проведення (робочі години, коли більшість людей працює), відсутність матеріалів для попереднього ознайомлення, домінування чиновників у виступах, ігнорування пропозицій громадян при прийнятті рішень.

Низький рівень транспарентності бюджетних процесів. Хоча бюджети місцевих органів влади є публічними документами, вони часто представлені в форматі, незрозумілому для пересічного громадянина. Відсутні «громадські бюджети» – спрощені версії бюджету з візуалізацією та поясненнями. Інформація про виконання бюджету оприлюднюється із затримками, у форматі, що ускладнює аналіз. Партиципаторне бюджетування, яке могло б залучити громадян до бюджетних рішень, впроваджене лише в окремих містах (Чернігів, Полтава, Черкаси, деякі міста Львівської області) і часто охоплює мізерну частку бюджету (1–3%). Більшість громадян навіть не знають про

можливість впливати на бюджетні рішення [14].

Цифровий розрив та обмежена цифрова грамотність. Україна характеризується значним цифровим розривом між великими містами та сільською місцевістю, між молодшими та старшими поколіннями, між людьми з різним рівнем освіти. Навіть за наявності технічного доступу до Інтернету, багато громадян не мають навичок використання цифрових платформ участі. З іншого боку, і самі місцеві чиновники та депутати часто не володіють навичками цифрової комунікації. Вони сприймають соціальні мережі та цифрові платформи як щось необов'язкове або навіть небезпечне (через ризик критики), замість того, щоб бачити в них інструмент діалогу та залучення громадян. Попри численні проблеми, в Україні є й позитивні приклади інформаційної активності та залучення громадськості. Деякі міста (Львів, Вінниця, Дніпро) активно використовують соціальні мережі для комунікації з громадянами, оперативно реагують на звернення, інформують про свою діяльність.

На основі аналізу зарубіжного досвіду та українських реалій можна сформулювати низку рекомендацій щодо підвищення інформаційної активності місцевих коаліцій та розвитку практик громадської участі.

1. *Обов'язкове оприлюднення коаліційних угод.* Законодавство має передбачати обов'язковість укладення письмових коаліційних угод та їх публічного оприлюднення. Коаліційні угоди повинні містити: перелік партнерів по коаліції, програмні пріоритети, розподіл посад у виконавчих органах та комісіях ради, механізми вирішення конфліктів, процедури виходу з коаліції. Оприлюднення має відбуватися на офіційних веб-сайтах рад протягом певного терміну після формування коаліції.

2. *Створення єдиних цифрових платформ участі.* Замість фрагментованих ініціатив доцільно створити єдину національну платформу електронної участі для місцевого рівня, яка б об'єднала електронні петиції, громадські обговорення, партиципаторне бюджетування, моніторинг виконання рішень. Така платформа має бути зручною, доступною (включаючи мобільні додатки), багатомовною, адаптованою для людей з обмеженими можливостями. Важливо забезпечити не лише технічну можливість долучитися, але й реальний вплив на рішення. Платформа має передбачати обов'язковість розгляду петицій, які зібрали необхідну кількість підписів, публічну відповідь влади на пропозиції громадян, звітування про те, як громадська думка вплинула на прийняті рішення.

3. *Розвиток партиципаторного бюджетування.* Цей чинник має стати обов'язковим елементом бюджетного процесу на місцевому рівні. Законодавство може встановити мінімальний відсоток бюджету (наприклад, 5–10%), який має розподілятися за участю громадян. Партиципаторне бюджетування має охоплювати не лише інвестиційні проекти, а й поточні видатки у певних сферах (культура, спорт, благоустрій). Важливо поєднувати цифрові та традиційні форми: онлайн-платформи для подання проектів та голосування, очні зустрічі для обговорення та пріоритизації. Це дозволить залучити як технологічно просунутих громадян, так і тих, хто віддає перевагу традиційним формам участі.

4. *Навчання та підвищення кваліфікації.* Місцеві депутати, чиновники, працівники виконавчих органів мають проходити навчання з цифрової комунікації, громадської участі, роботи з соціальними мережами. Програми навчання повинні включати як технічні навички (використання платформ, створення контенту), так і комунікаційні (діалог з громадянами, робота з критикою, управління онлайн-спільнотами). Доцільно створити посаду спеціаліста (координатора) з громадської участі в місцевих органах влади, як засвідчує американський досвід. Ця особа координує всі процеси залучення громадян, забезпечує методичну підтримку, моніторить ефективність участі.

5. *Підвищення цифрової грамотності громадян.* Органи місцевого самоврядування мають організовувати навчальні програми для громадян з використанням цифрових інструментів участі. Це можуть бути онлайн-курси, вебінари, очні тренінги у бібліотеках та громадських центрах. Особливу увагу слід приділити навчанню старшого покоління та мешканців сільської місцевості.

6. *Прозорість та підзвітність як культурна норма.* Найважливішим є формування культури відкритості серед місцевих політиків та чиновників. Прозорість має сприйматися не як вимушена необхідність, а як норма демократичного врядування. Інформаційна відкритість, діалог з громадянами, врахування громадської думки мають стати частиною професійної ідентичності місцевих управлінців. Важливу роль у формуванні цієї культури можуть відігравати громадські організації, ЗМІ, міжнародні донори, які підтримують проекти з розвитку відкритого врядування. Публічне визнання та нагородження місцевих органів влади, які демонструють високий рівень прозорості та залучення громадян, може стимулювати поширення кращих практик.

Дослідження інформаційної активності місцевих коаліцій та практик залучення громадськості до

процесів прийняття рішень дозволяє зробити наступні висновки.

По-перше, інформаційна відкритість та активна комунікація з територіальними громадами є критичними чинниками успішності місцевих коаліцій. Прозорість коаліційних угод, регулярне інформування про діяльність, залучення громадян до обговорення рішень підвищують легітимність влади, зміцнюють довіру, дозволяють пояснити логіку компромісних рішень, забезпечують громадський контроль за виконанням зобов'язань.

По-друге, цифрові технології створюють безпрецедентні можливості для трансформації відносин між місцевою владою та громадянами. Електронні платформи участі, онлайн-консультації, партиципаторне бюджетування, відкриті дані дозволяють перейти від односпрямованої комунікації до інтерактивного діалогу. Водночас цифровізація має свої обмеження: цифровий розрив, ризики маніпулювання, проблеми кібербезпеки. Тому оптимальним є поєднання цифрових та традиційних форм участі.

По-третє, зарубіжний досвід демонструє різноманіття моделей інформаційної взаємодії та громадської участі: від прямої електронної демократії до гібридних моделей, що поєднують цифрові та деліберативні форми; від партиципаторного бюджетування до юридично регульованої участі. Спільним для успішних практик є інституціоналізація механізмів участі, реальний, а не формальний, вплив громадян на рішення, прозорість процесів.

По-четверте, підвищення інформаційної активності місцевих коаліцій в Україні потребує комплексних заходів: законодавчого закріплення обов'язкового оприлюднення коаліційних угод, створення єдиних цифрових платформ участі, розвитку партиципаторного бюджетування, навчання депутатів та чиновників, підвищення цифрової грамотності громадян, формування культури відкритості та діалогу. Найважливішим є усвідомлення, що прозорість та участь – не технічні процедури, а сутнісні елементи демократичного врядування.

Висновки. Подальші дослідження мають зосередитися на емпіричному вимірюванні ефективності різних інструментів участі в українському контексті, аналізі взаємозв'язку між інформаційною активністю та стабільністю місцевих коаліцій, вивченні ролі соціальних мереж у місцевій політичній комунікації, дослідженні способів подолання цифрового розриву в умовах обмежених ресурсів.

Бібліографічний список:

1. Making Public Participation Legal: A Working Group Report. National Civic League. 2015. 36 p.
2. OECD. Open Government and Citizen Participation. 2021. URL: <https://www.oecd.org/en/topics/open-government-and-citizen-participation.html>.
3. A systematic literature review on public participation in decision-making for local authority planning: A decade of progress and challenges / M. H. Johar, M. R. Abdul Razak, N. S. Sulaiman, et al. *Environmental Impact Assessment Review*. 2023. Vol. 101. Article 107140.
4. Transparency and Open Government. Council of Europe. 2018. 48 p. URL: <https://rm.coe.int/transparency-and-open-government/1680932036>.
5. Clift S. The E-Democracy E-Book: Democracy is Online 2.0. Publicus.Net. 2000. URL: <http://www.publicus.net>.
6. Open Government Partnership. Open Government Guide: Open Government Foundations – Mainstreaming Participation. 2025. URL: <https://www.opengovpartnership.org/open-gov-guide/open-government-foundations-mainstreaming-participation/>.
7. The Impact of Digital Participation on Democratic Urban Governance / C. Bergh, A. S. Christensen, K. Mikalsen, H. Sæb ø. Cham: Springer, 2022. P. 193–210.
8. Гасанов С. Д. Особливості формування та діяльності парламентських коаліцій в Україні. Чернівці: ЧНУ, 2023. 72 с.
9. Войтенко Ю. М. Інститут парламентської коаліції в Україні: політико-правовий аналіз. *Політикус: наук. журнал*. 2021. № 6. С. 13–18.
10. Аналітичне дослідження громадянської участі на рівні територіальних громад: висновки та рекомендації. *Європейський діалог*. URL: <https://dialog.lviv.ua/analitichne-doslidzhennya-gromadyanskoyi-uchasti-na-rivni-teritorialnih-gromad-visnovki-ta-rekomendatsiyi/>.
11. Нестерович В. Ф. Вплив громадськості на прийняття нормативно-правових актів: проблеми конституційної теорії та практики: монографія. Луганськ : РВВ ЛДУВС ім. Е. О. Дідоренка, 2014. 736 с.
12. Людва А., Дворовий М. Цифрові технології та виборчий процес: стандарти ЄС на захисті демократичного вибору. Київ : ГО «Лабораторія цифрової безпеки», 2022. 30 с.

Referenses:

1. Making Public Participation Legal : A Working Group Report. (2015). National Civic League. 36 p.
2. OECD. (2021). Open Government and Citizen Participation. URL: <https://www.oecd.org/en/topics/open-government-and-citizen-participation.html> .
3. A systematic literature review on public participation in decision-making for local authority planning: A decade of progress and challenges (2023). / M. H. Johar, M. R. Abdul Razak, N. S. Sulaiman, et al. *Environmental Impact Assessment Review*. Vol. 101. Article 107140.
4. Transparency and Open Government. (2018). Council of Europe. 48 p. URL: <https://rm.coe.int/transparency-and-open-government/1680932036> .
5. Clift S. (2000). The E-Democracy E-Book: Democracy is Online 2.0. Publicus.Net. URL: <http://www.publicus.net> .
6. Open Government Partnership. (2025). Open Government Guide: Open Government Foundations – Mainstreaming Participation. URL: <https://www.opengovpartnership.org/open-gov-guide/open-government-foundations-mainstreaming-participation/> .
7. The Impact of Digital Participation on Democratic Urban Governance (2022). / C. Bergh, A. S. Christensen, K. Mikalsen, H. Sæb ø. Cham: Springer. P. 193–210.
8. Hasanov S. D. (2023). Osoblyvosti formuvannia ta diialnosti parlamentskykh koalitsii v Ukraini. Chernivtsi: ChNU. 72 s.
9. Voitenko Yu. M. (2021). Instytut parlamentskoi koalitsii v Ukraini: polityko-pravovyi analiz. *Politykus: nauk. zhurnal*. № 6. S. 13–18.
10. Analitychne doslidzhennia hromadianskoi uchasti na rivni terytorialnykh hromad: vysnovky ta rekomendatsii. Yevropeyskyi dialoh. URL: <https://dialog.lviv.ua/analitichne-doslidzhennya-gromadyanskoyi-uchasti-na-rivni-teritorialnih-gromad-visnovki-ta-rekomendatsiyi/> .
11. Nesterovych V. F. (2014). Vplyv hromadskosti na pryiniattia normatyvno-pravovykh aktiv: problemy konstytutsiinoi teorii ta praktyky: monohrafiia. Luhansk : RVV LDUVS im. E. O. Didorenka. 736 s.
12. Liudva A., Dvorovyi M. (2022). Tsyfrovi tekhnolohii ta vyborchyi protses: standarty YeS na zakhysti demokratychnoho vyboru. Kyiv : HO «Laboratoriia tsyfrovoy bezpeky». 30 s.

Horai O. Information activity and dialogue of local coalitions with the public

The article examines the evolution of ideas about the symbolic nature of political reality within the intellectual traditions of Antiquity and the Middle Ages. It traces the formation of the human symbolic universe as a specific way of interpreting political order, power, and social relations. The study demonstrates that symbols function not only as a means of communication or representation of political authority, but also as an important mechanism for its construction and legitimation. Based on the analysis of the works of ancient and medieval thinkers, the article reconstructs the logic of the development of approaches to symbolic reality—from philosophical reflections on the nature of the sign and symbol to the recognition of their functional role in the political process. It is shown that ancient philosophy laid the foundations of political semiotics. In the works of Plato, Aristotle, and representatives of the Stoic and Neoplatonic traditions, the symbol was considered an instrument for understanding political reality and a means of interpreting the structure of the state, justice, and the nature of power. Particular attention was given to rhetorical mechanisms of political influence, as well as metaphorical and mythological images that shaped symbolic models of political order. The article further demonstrates that in medieval political thought a significant transformation in the understanding of the symbol occurred. The Christian intellectual tradition endowed political symbolism with a sacred dimension, within which symbols served as instruments for the divine legitimation of earthly authority. In the works of Augustine, Pseudo-Dionysius the Areopagite, Thomas Aquinas, Bonaventure, and Meister Eckhart, symbolic forms acquired the status of instruments for the sacralization of political order and the formation of hierarchical models of power. As a result, the symbol ceased to be merely a reflection of political reality and became an active factor in its construction. It is concluded that the symbolic structures of politics formed within the ancient and medieval intellectual traditions became an important theoretical foundation for contemporary research on political symbolism, political communication, and mechanisms of the legitimation of power. The findings contribute to a deeper understanding of the role of symbols in modern political processes and confirm their fundamental significance for the analysis of political reality.

Keywords: local self-government, local coalition, informational activity, public participation, electronic democracy, digital technologies, government transparency, participatory budgeting.